

Sygn. akt III KZ 48/18

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **R. K.**

o wznowienie postępowania,

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej

w dniu 5 października 2018 r.,

zażalenia ukaranego

na zarządzenie sędziego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 10 sierpnia 2018 r., sygn. akt II AKo [...], o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**uchylić zaskarżone zarządzenie i sprawę przekazać
Sądowi Apelacyjnemu w [...] do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

W dniu 20 września 2018 r. Sąd Apelacyjny w [...] przesłał do Sądu Najwyższego akta sprawy o sygn. II AKo [...], celem rozpoznania zażalenia złożonego przez ukaranego R. K. na zarządzenie sędziego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 10 sierpnia 2018 r., sygn. akt II AKo [...], o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w. prowadzonej przez Sąd Rejonowy w B., sygn. akt XIII W [...], prawomocnie zakończonej wyrokiem Sądu Okręgowego w B., sygn. akt VIII Ka [...].

Z dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy wynika, że w związku ze złożonym przez ukaranego wnioskiem o wznowienie postępowania oraz o wyznaczenie pełnomocnika z urzędu zarządzeniem z dnia 9 maja 2018 r., na

podstawie art. 23 § 1 k.p.w. w zw. z art. 22 k.p.w. wyznaczono ukaranemu R. K. obrońcę z urzędu, który w dniu 30 maja 2018 r. sporządził opinię informującą o braku podstaw do wniesienia wniosku o wznowienie postępowania.

Zarządzeniem z dnia 11 czerwca 2018 r. wezwano ukaranego do uzupełnienia braku formalnego wniosku przez sporządzenie i podpisanie go przez adwokata lub radcę prawnego, zakreślając termin 7 dni od daty doręczenia przedmiotowego wezwania pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania. Powyższe zarządzenie ukarany odebrał w dniu 22 czerwca 2018 r. (k.36a). W międzyczasie, tj. w dniu 18 czerwca 2018 r., R.K., który wcześniej otrzymał już opinię adw. A. M., złożył kolejny wniosek o wyznaczenie obrońcy z urzędu. Zarządzeniem z dnia 19 czerwca 2018 r. (k. 35) Zastępca Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] wniosku o wyznaczenie następnego obrońcy z urzędu nie uwzględnił (k. 35). Na zarządzenie powyższe, doręczone ukaranemu w dniu 3 lipca 2018 r. (k. 56), wyżej wymieniony w dniu 10 lipca 2018 r. złożył zażalenie (k. 74). Postanowieniem z dnia 20 lipca 2018 r. (k. 77) zaskarżone zarządzenie o odmowie wyznaczenia kolejnego obrońcy z urzędu Sąd Apelacyjny w [...] utrzymał w mocy.

Zarządzeniem z dnia 10 sierpnia 2018 r., sygn. akt II AKo [...], upoważniony sędzia II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...], w oparciu o przepis art. 113 § 1 k.p.w. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania osobiście złożonego przez R. K. z uwagi na nieuzupełnienie w terminie braku formalnego wniosku.

Zarządzenie powyższe zaskarżył ukarany. W treści zażalenia podniósł szereg zarzutów pod adresem sędziów z okręgu Sądu Apelacyjnego w [...], którzy w różnych sprawach toczących się z jego udziałem, wydawali sprzeczne z prawem – w jego ocenie – rozstrzygnięcia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie ukaranego spowodowało uchylenie zaskarżonego zarządzenia, chociaż argumentacja zawarta w tym środku odwoławczym w odniesieniu do przedmiotu kontroli przeprowadzonej przez Sąd Najwyższy pozostawała w zdecydowanej większości irrelevantna.

Zgodnie z treścią przepisów art. 113 § 1 k.p.w. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. należy odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania m.in. wtedy, gdy nie zostanie uzupełniony w terminie brak formalny tego pisma procesowego. Wniosek sporządzony przez skazanego był dotknięty takowym brakiem, bowiem art. 545 § 2 k.p.k. przewiduje, że wniosek o wznowienie postępowania, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego.

Nie ulega też wątpliwości, że w sytuacji, gdy obrońca wyznaczony przez sąd z urzędu nie znalazł podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania, należy wezwać wnioskodawcę do usunięcia braków formalnych wniosku, a gdy takie uzupełnienie (złożenie wniosku o wznowienie sporządzonego i podpisanego przez adwokata lub radcę prawnego) w określonym terminie nie nastąpił, wydać zarządzenia o odmowie jego przyjęcia.

Prawdą jest, że w toku niniejszego postępowania, po wydaniu przez obrońcę z urzędu opinii w trybie art. 84 § 3 k.p.k., wnioskodawcę wezwano na podstawie art. 120 § 1 k.p.k. do uzupełnienia braku formalnego jego osobistego wniosku o wznowienie i do dnia 29 czerwca 2018 r. (wezwanie pokwitowane w dniu 22 czerwca 2018 r.) wniosek spełniający wymogi w zakresie przymusu adwokacko – radcowskiego nie wpłynął. Gdyby więc poprzestać wyłącznie na tych zaszłościach, brak byłoby podstaw do kwestionowania zasadności wydania w dniu 10 sierpnia 2018 r. zaskarżonego zarządzenia. Rzecz jednak w tym, że jeszcze przed doręczeniem ukaranemu zarządzenia z dnia 11 czerwca 2018 r. wyżej wymieniony pismem z dnia 18 czerwca 2018 r. zainicjował kolejne postępowanie okołowznawieniowe kwestionując stanowisko adw. A. M. i domagając się wyznaczenia kolejnego obrońcy. Nie przesądzając w tym miejscu celowości przeprowadzenia związanej z tym wnioskiem procedury w sytuacji możliwości skorzystania z regulacji określonej w art. 81 § 1b k.p.k., stwierdzić należy, że jej rozpoczęcie w sposób istotny zmieniło sytuację prawną R.K. Oczywiście jest przecież, że pomimo negatywnej dla niego decyzji co do wyznaczenia kolejnego obrońcy z urzędu wydanej jeszcze przed upływem pierwotnie określonego mu w trybie art. 120 § 1 k.p.k. terminu (zarządzenie z dnia 19 czerwca 2018 r.), inicjując jej instancyjną kontrolę mógł on zasadnie, przynajmniej w swoim subiektywnym

odczuciu, zakładać jej korzystny dla siebie rezultat i nie podejmować w związku z tym kroków w kierunku uzyskania pomocy prawnej przez ustanowienie obrońcy z wyboru. Skoro zaś tak, to dopiero informacja o prawomocnej odmowie przyznania mu obrońcy w rzeczywistości stwarzała stan aktualizujący bieg terminu do podjęcia przez ukaranego czynności w celu dopełnienia warunku formalnego wniosku o wznowienie. Pozostawiając otwartą kwestię czy konieczne było w takim wypadku kolejne wzywanie wnioskodawcy do uzupełnienia braku poprzez wydanie zarządzenia na podstawie art. 120 § 1 k.p.k., czy też za wystarczające można byłoby uznać zawarcie w postanowieniu z dnia 20 lipca 2018 r. stosownej informacji o biegu 7 dniowego terminu od daty doręczenia tego ostatniego orzeczenia, oczywiste jest, że ze względów gwarancyjnych, takie ponowne otwarcie biegu wspomnianego terminu powinno nastąpić. Tymczasem zaskarżone zarządzenie o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wydano w dniu 10 sierpnia 2018 r., a więc w ostatnim dniu biegu terminu (postanowienie z dnia 20 lipca 2018 r. doręczono wnioskodawcy w dniu w dniu 3 sierpnia 2018 r.). Niewątpliwie więc podjęta w dniu 10 sierpnia 2018 r. w oparciu o przepisy art. 113 § 1 k.p.w. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. decyzja była przedwczesna.

Z powołanych względów konieczne było orzeczenie jak w części dyspozytywnej postanowienia. Procedując ponownie Sąd Apelacyjny wezwie raz jeszcze ukaranego R. K. do usunięcia braku formalnego jego pisma, a dalsze decyzje co do biegu postępowania podejmie w zależności od sposobu postąpienia wnioskodawcy.